



ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστὸν καὶ πρῶτον ἀπαριθμοῦντες χρόνον
ἐδρεῖομεν καὶ πάλιν ὅτῃν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια καὶ ἐνιακόσα καὶ δεκαεπτὰ,
κλέη Ρωμηοσύνης ἀληθῶς σεπτὰ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.

Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνο.

Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκῃ φράγκα καὶ ὅτὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, καὶ ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Αὐγούστου δωδεκάτῃ,
ὁ πόλεμος φρυάττει.

Ποῦντος χίλια καὶ τρακόσα καὶ ἐνενηντα εὐν ἐνιά,
Λευκὴ Βίβλος, ποῦ βεβαίως θὰ ταράξη τὸν ντουνιά.

Βίβλος Λευκὴ μοναδική.

Ρωμηοσύνη Σωτήρων τυχαίων,
Ρωμηοσύνη Σχολῶν παναρχαίων,
ἀπὸ Βίβλους Λευκάς ξεπροβάλλει
μὲ μουντζούραις ἐπίσημας πάλι.

Ἀπὸ φύλλα μιᾶς Βίβλου Λευκῆς
ἔμπρὸς ὅτ' ἄματι τοῦ κόσμου πετειέται,
καὶ γυμνὴ δίχως φύλλα συκῆς
ἀπὸ μαύρους Σωτήρας κρατειέται.

Νάτην νάτην... φυτρώνει ὅτ' ἡ μέση
μ' ἓνα κράνος, καλπάκι καὶ φέσι,
καὶ εἶναι βοῦρκος ἡ δρασίς της πᾶσα...
φτοῦ της, φτοῦ της... γκουάρντα ἐ πᾶσσα.

Νάτην νά!... λιγωμένη ὅτ' ἡ γέλοια
τῆς Ἀρκούδας ἐξαίρει τῆς νίκαις,
καὶ ξετσιπωτὴ κάνει κουρέλια
μιᾶς παληᾶς της συμμάχου συνθήκαις.

Παραδίδει στρατοὺς της καὶ φρούρια,
ἀνακρούει παιᾶνας καὶ θούρια,
καὶ βαρεὶ μιὰ σπασμένη γράν-κάσσα...
μωρὲ δόξα... γκουάρντα ἐ πᾶσσα.

Μὲ τοὺς κρότους παντοίων ὀργάνων
τὰ καλπάκια πηδοῦν ἀντικρύ,
καὶ Σωτήρες μεγάλοι μικροὶ
ἄξιουνται στεφάνων.

Κι' ἂν τῆς ἔλεγε ντόπιος ἢ ξένος:
Ἀρκουδιάρης τὸ Ροῦπελ ἐπῆ...
δὲν θὰ πρόφθανε ρε νὰ τῆς πῇ,
καὶ γιὰ σίγουρα θάταν χαμένος.

Ὅτ' ἡ Λευκῆς τῆς σελίδες τῆς μαύραις
γεραιῶν Μενίππων κινάβραις
ξιφουλκοῦν γιὰ νὰ κόψουνε πράσσα...
ὄρσε πέντε... γκουάρντα ἐ πᾶσσα.

Τὴν στολίζουν Σωτήρων σταυροί,
καὶ σὲ τόσων τροπαίων της θρούλους
τὴν τιμὴ της γυρεύει νὰ βροῇ,
μὰ γυρεύει μέσ' σ' ἄχουρα φύλλους.

Νάτην νάτην... λεπτὸ δὲν τὴν μέλει
κι' ἂν γενῇ τῆς Ἀρκούδας κοπέλι,
γιὰ Βουλγάρους σκιστοῦν καὶ τὰ ράσα...
ὄρσε δέκα... γκουάρντα ἐ πᾶσσα.

Νάτην νάτην... τὴν σέβουν Βαρῶνοι,
γιὰ ντροπαῖς μιὰ κορὰ καμαρώνει,
καὶ τοὺς ἀθλοὺς της παῖς ἢ λαντέρνα...
μούντζονέ την καὶ φτάνει καὶ πέρινα.

Ἀπ' αὐτὸ τὸ Λευκὸ τὸ Βιβλίο,
ποῦ χει μαύρης ντροπῆς μεγαλειο,
Ρωμηοσύνη Βουλγάρᾳ πετειέται...
ὄρσε πάρολι μούντζαις καὶ σέτε.

**Ἀπάντησις καλλιεπῆς τῆς μειονοψηφίας
ἐπὶ τὸν Λόγον τὸν Βασιλικὸν μετὰ πολλῆς σοφίας.**

Α.

Ἐπειδὴ σ' αὐτὰς τὰς κρίσεις ὅλ' ἡ μειονοψηφία,
δηλαδή τῶν διαπύρων
καὶ περιφανῶν Σωτήρων
ἡ μεγάλη συντροφία.

Ἐπειδὴ μετὰ τὰς δάφνας τόσων ἀνδραγαθημάτων
καὶ τροπαίων ἀθανάτων,
ποῦ καθεῖς τὸν νοῦ του χάνει
καὶ ποτὲ δὲν τὰ ξεχάνει.

Ἐπειδὴ καὶ κάθε στρουγγα καὶ καθέννας πατριώτης
βλέπει τώρα μετὰ λύπης πῶς ἐκεῖνος ὁ προδότης
μὲ τὸ νὰ μᾶς παραβλέπη καὶ πολλὰ νὰ συγχωρῇ
τοὺς θεσμούς ἐκμηδενίζει καὶ τὸ Σύνταγμ' ἀναιρεῖ.

Ἐπειδὴ γιὰ τόσα κλέη
κόσμος σήμερα μᾶς κλαίει,
ἐπειδὴ μὲ τέτοια κ' ἄλλα
τὴν γλυτώσαμε φτηνά,
κ' ἔως σήμερα κρεμάλα
δὲν ἐστήθη πουθενά.

Ἐπειδὴ πολὺ κουτὸς
καὶ βλακέντιος ἐν πρώτοις
καταφαίνεται κ' αὐτὸς
ὁ παμμίαρος προδότης.

Ἐπειδὴ κ' αὐτὸς κοπέλι
δὲν προβάλλει τῆς Αὐλῆς,
ἐπειδὴ κ' αὐτὸς δὲν θέλει
μέσα κ' ἔξω τῆς Βουλῆς
ἀδαμάστους νὰ δαμάσῃ,
νὰ σκοτώσῃ, νὰ κρεμάσῃ.

Ἐπειδὴ τοιαύτη δρῶσις
σὲ τοιαύτας περιστάσεις
εἶναι κρύα καὶ νεκρά.

Καὶ τὰ δρῶντα τὰ στοιχεῖα
ἀποροῦν πῶς Φρουραρχεῖα
δὲν ἐσκάρωσε μικρά.

Ἐπειδὴ καὶ μᾶς ἀφίνει νὰ κοκορευώμεθα,
κ' ὅλ' οἱ φέροντες τὰ πρῶτα
γιὰ τὰ νέα καθεστῶτα
διαμαρτυρόμεθα.

Β.

Ἀφοῦ τοὺς παναμώμους
Σωτήρας συγχωρεῖ
καὶ κόσμος ἀπορεῖ.

Ἀφοῦ καὶ μὲ τοὺς νόμους
τοὺς Στρατιωτικούς
δὲν φέρνει πανικούς.

Ἀφοῦ σὲ καφενέδες
ποικίλοι κουνενέδες
καὶ συρφετὸς ὀρνέων
ἐλεύθερα τὸν βρίζουν,
καὶ δὲν ἀναγνωρίζουν
τὸ καθεστῶς τὸ νέον.

Ἀφοῦ κ' ἡ καλωσύνη
βλάπτει τὴν Ρωμηοσύνη
καὶ τὴν ἀποθρασύνει.

Κι' ὅσο τοὺς ἀντιπάλους δὲν θέλεις νὰ βαρῆς
κ' ὅσο τοὺς συγχωρεῖς,
τόσο τοὺς δίνεις φόρα
καὶ πέρνουνε φωτιά,
καὶ δυνατὴ σπαλιόρα
σοῦ δίνουνε σ' αὐτιά.

Ἀφοῦ προδότης στυγερός σὲ χρόνους ἐπαράττης
ἔχει δικάς του γνώμας,
ἀφοῦ κ' αὐτὸ τὸ Σύνταγμα τοῦ παρελθόντος κράτους,
τοὔτέστι τὸ δικό μας,
μονάχα πρὸς ἀφανισμόν τῶν ἀντιπάλων ῥέπει
κ' ἐπιεικείας βλαβεράς ποσὼς δὲν ἐπιτρέπεται.

Ἀφοῦ δὲν μᾶς βαρεῖ
μὲ τοῦ χειριοῦ τὸ βάρος,
ἀφοῦ δὲν τιμωρεῖ,
κ' ἔτσι μᾶς δίνει θάρρος
ἐλεύθερα νὰ θύσωμε σὰν πρὶν καὶ ν' ἀπολέσωμε
καὶ μίτρας Μητροπολιτῶν νὰ ξαναπροσκαλέσωμε
νὰ ψάλουν ἀναθήματα καὶ πέτρας νὰ τοῦ ῥίξουν,
καὶ πάλιν ὡς προδόταρον νὰ τὸν ἀποκηρύξουν.

Γ.

Ἀφοῦ κ' αὐτὸς ἀνάθεμα κανένα δὲν διαβάζει
μέσα σὲ τέτοια κρίσι,
ἀφοῦ καὶ παπαδίστικα μονάχος του δὲν βάζει
γιὰ νὰ μᾶς ἀφορίσῃ.

Ἀφοῦ κ' αὐτὸς ὁ κουτεντὲς
δὲν σκιάζεται μὲ τῆς βρονταῖς
τῆς μειονοψηφίας,
μὰ καὶ καμμιᾶς Μαφίας.

Καὶ σὺ τὸν καθένα, ποῦ βροντᾷ,
αὐτὸς ψυχραίμως ἀπαντᾷ:
σὰν δὲν βαρύνεται βρόντα.

Καὶ σ' αὐτὰ θεοῖα τὰ νήμερα
χαμογελᾷ καὶ σήμερα
σὰν τὴ γνωστὴ Τζοκόντα.

Ἀφοῦ κ' ὁ δόλιος Πατρηνός,
πρώτος νταῆς ἀληθινός,
πῆγε σ' τὴν Κορσική.

Κ' ἀμυγδολοτσακίσματα
μᾶς στέλλει χαιρετίσματα
σὰν φίλος ἀπ' ἐκεῖ.

Καὶ μ' ἓνα τόνον τρομερόν
σκοῦζει σὰν Ρήγας τῶν Φερῶν:
ὡς πότε, παλληγκάρια;

Κ' ἔχει μονάχη του δουλειὰ
ὅλα τὰ δέσποτα σκυλιὰ
νὰ βάζῃ σ' τὴν ἀγγάρεα.

Ἐπειδὴ κ' ἀπ' ἐκεῖ πέρα
μὲ τὴ δυνατὴ του χέρα
δίνει σ' τὴν Εὐρώπη φάπα.

Κ' ἴσως ἴσως καὶ τὸν Πάπα
μὰ χαρὰ τὸν καταφέρει
ν' ἀφορίσῃ τὸν Λευτέρη.

Ἐπειδὴ κ' ὁ Δάμπρος, πρῶτο διπλωματικὸ κεφάλι,
ἔχει λύπη τραγική,
ποῦ κ' αὐτὸς σ' τὴν Κορσική
μὲ τὸν Μῆτσο δὲν ἐστάλη.

Τί ποιὴν γι' αὐτοὺς ὦραϊά!...
θᾶκαναν χρυσὴν παρέα
νὰ περνοῦν ζωὴ καὶ κότα.

Θὰ φοροῦσαν καὶ σπιρούνια,
καὶ μαχαίρια καὶ πηρούνια
θὰ τροχίζανε σὰν πρῶτα.

Πιθανὸν νὰ προσκαλοῦσαν κ' Ἐμιγκρέδες φιφτυτοῦ,
καὶ νὰ στέλλανε κ' ἔδω
τὸ καλλίτερο Βορδῶ,
νὰ τὸ πίνωμε γελῶντας σ' τὴν ὑγεία τοῦ κουτοῦ.

Δ.

Ἐπειδὴ κ' ὁ νέος Θρόνος
ἀπομένει τώρα μόνος,
καὶ κανέννας μερακλῆς
βαρδιατόρος Ἡρακλῆς
σ' τὴν Κορῶνα πιά δὲν στέκει
μὲ σπαθὶ καὶ μὲ πελέκι.

Ἐπειδὴ σὲ τόση φούρια
καὶ σὲ τόση ταραχὴ
τὴν Κορῶνα τὴν καινούρια
τὴν ἀφίνουν μοναχί.

Ἐπειδὴ κανέννας Θρόνος εἰς τοὺς τρέχοντας καιροὺς,
ὅπου κρίσιμοι περνᾶνε,
δὲν μπορεῖ χωρὶς φρουροὺς
ἀπομονωμένος νάναί.

Ἐπειδὴ, καθὼς πολλὰ καὶ περιέργα συμβάντα
μᾶς ἀπέδειξαν πολλάκις,
πρέπει κάποιος Ἡρακλῆς
νὰ φρουρῇ τὸ Στέμμα πάντα.

Ἐπειδὴ καὶ σὺ τὸν πατέρα
λόγια λέγαμε σωστά,
κ' ἡμεῖς ὅλοι νύκτα μέρα
τὸν φυλάξαμε πιστά,

κ' εἶναι δίκαιον καὶ πρέπον μ' ἄλλους λόγους δηλαδή
νὰ φυλάξωμε κ' ἐκεῖνου τὸ καλόμοιρο παιδί.

Ἐπειδὴ κ' ὁ νέος πρέπει σὰν τὸν Ρήγα τὸν παλῆον
νὰ μᾶς ἔχῃ γιὰ καμάρι,
καὶ μαθήματα νὰ πάρῃ
σὺ τὸ δικό μας τὸ Σχολεῖό.

Ἐπειδὴ κ' ὁ νέος πρέπει νάχῃ μόνους διδασκάλους
τοὺς σωτήρας τοὺς μεγάλους,
κ' ἂν μακρόν ποθῇ τὸν βίον καὶ τὴν δόξαν τῆς πορφύ-
ρας
πρέπει νὰ γενῇ καὶ τοῦτος κομματάρχης ψηφοθήρας.

Ἐπειδὴ κ' αὐτὸς ἂν θέλῃ μὲ τὸ κράτος νὰ προκόψῃ
πρέπει διαρκῶς ὑπ' ὄψει
τοὺς παλῆους δασκάλους νάχῃ,
τοὺς δὲ νέους σὺ τὸ στομάχι.

Ἀφοῦ καθέννας Ρήγας σὰν φρόνιμος ὀφείλει
νάχῃ πολλοὺς ἐγκρίτους
τοῦ Θρόνου παρασίτους,
καὶ τοῦτοι νάναί μόνον οἱ Μέντορες κ' οἱ φίλοι.

Ἀφοῦ τὸ κάθε Στέμμα πρέπει νὰ κἀνῃ φίλο
καὶ Μέντορα καὶ στυλο
κάθε τσανακογλύφτη,
ποῦ ἔρει πῶς νὰ σκύφτῃ.

Κ' ἂν μοναχὰ μιά μέρα κρατήσῃ μὰ Κορῶνα,
μὰ τοῦτο δὲν σημαίνει,
ἀθάνατος θὰ μένῃ
μὲ τοὺς τσανακογλύφτες καὶ γυν καὶ σὺ τὸν αἰῶνα.

Κάλλιο μὲς ὅρας Θρόνος μὲ Δούσανη Σπαθάρη,
παρὰ σαράντα χρόνια, μὰ δίχως Καγκελάριο.

Κάλλιο δὲς χρόνων Θρόνος
μὲ Πίπη θεωριακῇ,
παρὲς ἑνὸς αἰῶνος,
μὰ δίχως Ἡρακλῆ.

Ἐπειδὴ κ' ὁ νέος Ρήγας χρεώσται νὰ συνειδίσῃ
σὺ τὸν κομματάρχων τὰ πάθη,
ἐπειδὴ κ' ἐκεῖνος πρέπει μ' ὅποιον δάσκαλο καθίσῃ
τέτοια γράμματα νὰ μάθῃ.

Ἐπειδὴ καὶ γιὰ τοὺς Θρόνους Βασιλέων πρωτοτείρων
δὲν ὑπάρχει σωτηρία,
ὅταν λείψῃ τῶν Σωτήρων
ἡ παντοειδὴς σωρεία.

Ἐπειδὴ προτιμητέον καὶ καθέννας Κορωνατός
κ' ἡ περικλὴς Ἑλλάς
νὰ χαθοῦν ἐξ ὁλοκλήρου καὶ νὰ πᾶνε κατὰ κράτος
μὲ Σωτήρων συμβουλὰς,

παρὰ νᾶναι κι' ἓνα κι' ἄλλο δυνατὰ στερεωμένο
μὲ τῆς Κρήτης τὸν προδότῃ τὸν ἀναθεματισμένο.

Κι' ἂν κι' ἴδαμε μιὰ μέρα
τοῦ Ρήγα τὸν πατέρα
ν' ἀφήσῃ τὴν Ἀθήνα μ' ὅλη τὴν φαμελιά,
χωρὶς ἐμᾶς ἐν τούτοις δὲν γίνεται δουλειά,
ποῦ βγαίνομε σωτήρες τοῦ κάθε Βασιλεῖ.

Καὶ λέγομεν ἐντόνως
ὅτι κι' ὁ νέος Θρόνος
ὅσο κι' ἂν στερεώσῃ θὰ πάθῃ συφορέλια
καὶ θὰ δεινοπαθήσῃ,
ἂν γύρω του δὲν ἔχῃ Συμβούλους σὰν κοπέλια,
κι' ἂν δὲν ἀκολουθήσῃ
καθ' ὅλα τοὺς κυρίους
Σκουλουδογουναρέους
κι' ἄλλους Καγκελαρίους
καὶ τῆς Αὐλῆς κορέους.

Ε'.

Οὐκοῦν ἀφοῦ κι' ὁ Κρητικὸς
ἐφάνη τόσον μαλακός,
κι' ὑπὲρ ἀφέσεως πολλῶν ἁμαρτημάτων κλίνει
κι' ἐφέρθη μετ' ἀβρότητος ἀληθινὰ μεγάλης,
μήτε τῶν Ἡρακλάκηδων τὸν ὀμφαλὸν δὲν λύνει
σὰν Ἡρακλῆς κοιμώμενος στὰ πόδια τῆς Ὀμφάλῃς.

Ἀφοῦ κι' αὐτὸς τὸ κρέας μας μὲ λύσσα δὲν δαγκάνει,
μήτε κανένα δάνειον μυστηριῶδες κάνει
σὰν τὸ δικό μας τὸ γνωστό, ποῦ μόλις κατ' αὐτὰς
ἀπεκαλύφθη καὶ σ' αὐτοὺς τοὺς φίλους Βουλευτὰς,
καὶ ποῦ τὸ καταφέραμε, χωρὶς γι' αὐτὸ νὰ πάρῃ
μήτε Βουλή, μήτε Λαός, μήτε κανεὶς χαμπάρι.

Οὐκοῦν ἀφοῦ νομίζομεν πῶς εἶναι προτιμότερον
καὶ πατριωτικώτερόν
νὰ τρῶν τὸ κάθε δάνειον δικοί μας πατριῶται,
χωρὶς νὰ μάθουνε ποτὲ πῶς ἔγινε καὶ πότε,
καὶ ν' ἀποροῦν πῶς διὰ βόλο τὰ βρίζομε τὰ πλούτη
σὲ φτώχεια σὰν καὶ τούτῃ.

Ἀφοῦ στὸ φόρα κατ' αὐτὰς
ἐβγήκαν τὰ πλυτά μας,
καὶ λούζει κάθε φαφλατᾶς
τὴν ἐξοχότητά μας.

Ἀφοῦ τοσοῦτων προδοτῶν ἀκούονται φωνάρες
καὶ ρεζιλεύονται τραναῖς ἀφεντομουτσουνάρες,
καὶ σήμερα πατόκορφα μᾶς λούζουν οἱ προδόται,
ποῦ ἔκαναν κακούργημα γι' αὐτοὺς οἱ πατριῶται
στὸ Φρουραρχεῖο τὸ μικρὸ νὰ μὴν τοὺς στείλουν

Ἀφοῦ τρόπαια μεγάλα
σὰν τὸ δάνειο καὶ τᾶλλα
ἀτιμίας οἱ προδόται τὰ καλοῦν ἐπονειδίστους,
στρυγερὰς καὶ καταπτύστους.

Ἐπειδὴ καὶ τὸ ξερό των κοκοβιοῦ δὲν ἔχει γνῶσι
κι' οὔτε τὴν πολιτικὴν μας δὲν κατῴρθωσε νὰ νοιώσῃ,
μήτε τώρα δὲν μπορεῖ τὸ μῆλαλό τους νὰ χωρέσῃ

πῶς σ' ἐμᾶς ὑπεραρέσει
τὸ καλπᾶκι καὶ τὸ φέσι.

Κι' ἀντὶ τώρα νὰ μᾶς κάνουν κάθε φέστα καὶ τιμὴ
καὶ σὲ μάρμαρα νὰ γλείψουν τὴν δική μας προτομή,
κι' ἀνταξίους νὰ μᾶς κρίνουν Πανελληνικοῦ βραβείου,
μᾶς καθίζουν στὴ μερλίνα καὶ μᾶς ἔχουν διὰ βίου.

Διὸ γὰρ τὸ μονότονο τῶν προδοτῶν ψαλτῆρι,
ποῦ κόσμος τοὺς οἰκτεῖρει,
διαμαρτύρεται σφοδρῶς ἢ μειονοψηφία,
καὶ κάθε πατριωτικὴ,
καὶ κάθε φιλελληνικὴ
Καμόρα καὶ Μαφία.

Κι' ὁ δικός μας ὁ λαός, ὅπου σήμερα πονεῖ
μὲ τοὺς φέροντας τὰ πρῶτα,
παντελῶς δὲν συμφωνεῖ
μὲ τὰ νέα καθεστῶτα.

Ὁ δικός μας ὁ λαός, πρῶην πρόμαχος τοῦ Θρόνου
μὲ ψυχὴν ἐνθουσιώδη,
ποῦ τὰ μάρκα τοῦ Βαρῶνου
τὸν ἐσήκωσαν στὸ πόδι.

Καὶ ἔμπερδεψε καμπόσους
ἀδελφούς του κι' ὁμοφύλους,
ποῦ δὲν ἤθελαν γιὰ φίλους
τῆς Ἀνατολῆς τοὺς Πρώσσους.

Ὁ δικός μας ὁ λαός,
ὁ νταῆς ὁ παλαιός,
ποῦναι τῶν κομμάτων θρέμμα
κι' ἐμεγάλωσε στὸ ψέμμα.

Ὁ δικός μας ὁ λαός,
Ποσαπέρνης ἀγλαός,
ποῦ σὰν θέλουν οἱ Βαρῶνοι,
ἄψε σβύσε καὶ προχειρῶς
γίνεται φρενήρης ἥρως,
πᾶν τὸ προστυχὸν σαρόνει,
ἐσκοιλιάζει καὶ σουφρόνει.

Καὶ διδάσκεται πῶς πρέπει
νὰ φρουρῇ προγόνων θήκας,
καὶ κατ' Ἀγγλογάλλον νίκας
καὶ κατὰ Ρωμηῶν νὰ δρέπῃ.

Μὲ τοῦτον τὸν χρυσὸ λαό, τὸν ποῦρο πατριῶτη,
καὶ τὸν χασισοπότη,
ἐκαρώσαμε κι' ἐμαῖς, παιδιὰ, τὰ κλέη μας ἐκεῖνα,
ποῦ καὶ τὸν Ἀγγλο Λόρδ Τζώρτζι τὸν ἔκαναν τζορ-
τζίνα.

Τοῦτος ὁ γνήσιος λαός, ποῦ γίνεται σὰν θάλλῃς
καὶ στὴν πολιτικὴν δεινός,
καὶ κάθε μέρτης εὐμενῶς
ἐγκρίνει τὴν πολιτικὴν τοῦ φόν τοῦ Μιχαέλις.

Πρὸ πάντων δὲ συντάσσεται μ' ἐκείνους τοὺς Βαρῶ-
ποῦ τὸν ἀνύψωσαν πολὺ, [νους,
καὶ τὸν Θεὸν παρακαλεῖ
νὰ κόβῃ τῆς ἡμέρας του νὰ τοὺς τῆς δίνῃ χρόνους.